

Ballet tussen hemel en aarde

Les Colporteurs tillen Antwerps circusfestival omhoog

Van onze redacteur

ANTWERPEN — Het derde van de vier circussen die deze vakantie in Antwerpen te zien zijn, zweert bij poëzie. Geen glad vertoon, geen bekende clowns en malle beesten. Wel een intense flirt tussen muziek en circusambacht.

DE vier circussen van de Zomer van Antwerpen bouwen op een nieuwe kijk. Ze bieden „nieuw circus” dat eigenlijk net zo goed „oud” is.

Met Cirque Romanès streek begin juli een zigeunerfeest neer, waarin muziek en acrobatie mekaar in speelvreugde de loef afstaken. Circus Ethiopia bracht daarna, begeleid door Afrikaanse drums, acrobatie zonder hulpmiddelen. Telkens verkochten zowat alle voorstellingen uit.

Wat centraal staat in dat alles

ZOMER VAN ANTWERPEN

is de mens, met zijn beperkingen, maar ook zijn fantasie. En dat was ook de grondtoon in *Filao*, waarmee Les Colporteurs tot 13 augustus te beleven zijn. Ook hier geen gepolijst spektakel met afgekauwde trucs, maar een nieuwe taal die tegelijk oud is.

Filao is het eerste spektakel van dit tienkoppige gezelschap onder leiding van Agathe Olivier en Antoine Rigot (bekend

van Cirque du Soleil). En meteen wordt van de 300 toeschouwers enige inspanning gevraagd. De taal staat haaks op die van het tijdperk van televisie en digitale klank. Dat is wenen.

Bij elk nieuw nummer speelt een nieuwe solist een ander instrument, alsof er een relatie bestaat tussen muziek en lichaamskunst. Bij een danseres horen cymbalen. Een trapezist vliegt mee met de zware bewegingen van een baritonsax. Daarbij steeds een klein orkest, met drums en orgel.

De avond zelf lijkt een verhaal (naar Italo Calvino) te vertellen, maar zo symbolisch verbeeld dat een klassieke lijn liefst niet gezocht wordt. Veeleer worden scènes aan mekaar geregen. Een grondgedachte is er niet, veel-

eer een basisgevoel van grote eenzaamheid. Daarrond wordt verticale en horizontale acrobatie gebouwd. De mens op zoek naar wat hem toch met de anderen, de elementen verbindt.

De beelden blijven na afloop krachtig hangen. Een man die probeert een touw op te klimmen. Een vrouw die aan touwen door vier mannen omhoog gehesen wordt en als een marionet naar alle richtingen getrokken wordt. Een liefdevol ballet hoog in de lucht. Plots een spook dat vanuit het onbewuste komt dreigen. Man en vrouw die elk op hun eigen koord dansen. Een furieuze storm van trapezewerk.

In dat alles nemen de „acteurs” risico. Valnetten zijn er niet en beneden wordt constant de scène herbeplant met om-

hoog gerichte boomtakken — het leven als woud. Eventjes draait een achterwaartse salto op het koord slecht uit, maar de danser grijpt nog net het touw. Wanneer het trapezewerk begint, legt men enkel een dikke turnmat onder de artiesten.

Alles baadt in een groot respect voor het verleden. De grove kledij, het stof dat uit de turnmat opstijgt wanneer iemand erop neerploft, de wilde jazzmuziek. Les Colporteurs, wat zoveel betekent als „allen voor één”, doet het gevoel herleven dat het mensen zijn die deze onmenselijke kunst volbrengen. En mensen hebben menselijke lichamen, die kunnen falen.

In zijn geheel is de voorstelling een prachtige ervaring, waarin sommige poëtische passages

wat lang uitgerokken zijn, maar waar de variatie soms voor bruuske scheurmomenten zorgt. Tussen aarde en hemel lijkt de fantasie te floreren in een archetypisch spel met bewegingen, klank en vormen. En daarbij gaat het niet om perfectie of om spektakel of glamour, maar om het dromen.

Peter VANTYGHM

• Antwerpen, Orteliuskaai (bij Noorderterras), tot 14 augustus; info: 03-213.86.60. Vanaf zes jaar.

Vanaf 16 augustus treedt in een grotere tent het Cirque Baroque aan. Daarin wordt de leefwereld van de Japanse schrijver Yukio Mishima verbeeld in een taal die uit circus, theater en dans put.

